

πολύχρονη προσπάθεια, αγανακτισμένοι από την άδικη κατανομή των βαρών, εξοργισμένοι από τη διαφθορά και την ανικανότητα, αντιμετωπίζουν πια το αδιανόητο ως φυσιολογικό. Είναι ο σίγουρος δρόμος για την καταστροφή. Όποτε αυτή η χώρα ξέφευγε από τη λογική και την οδηγούσε η «ευγενής μας τύφλωση», γνώριζε μόνο δεινά. Μια τέτοια περίπτωση είναι και η σημερινή. Όσο κι αν ακούγεται σκληρό και απαιτητικό, οι πολίτες αυτής της χώρας οφείλουν να δείξουν μεγαλύτερη ωριμότητα από το πολιτικό σύστημα που τους οδήγησε εδώ.

Η απάντη του αντιμνημονιακού Μετώπου. Οι πολίτες αυτής της χώρας βρίσκονται πραγματικά σε ένα πολιτικό αδιέξοδο. Τα δύο μεγάλα κόμματα εξουσίας δεν μπορούν να αντιμετωπίσουν τον εαυτό τους. Δεν μπορούν δηλαδή να αντιμετωπίσουν τις πελατειακές σχέσεις, την κομματοκρατία, τον κρατισμό, τον παρασιτισμό ως μοντέλο οικονομικού συστήματος. Προσπαθούν υπό την πίεση της Ευρωπαϊκής Ένωσης με ένα βήμα μπροστά, δύο πίσω. Οι καθυστερήσεις, οι υπεκφυγές, οι προσπάθειες των οργανωμένων ομάδων συμφερόντων να μη χάσουν προνόμια και έσοδα που τους παρείχε το χρεοκοπημένο σύστημα είναι η αιτία που η ύφεση βαθαίνει και διαρκεί περισσότερο από όσο θα 'πρεπε. Το γαμώτο της υπόθεσης είναι ότι θα μπορούσαμε, αν είχαμε συμπεριφερθεί αλλιώς, να βγαίναμε ήδη από τη βαθιά κρίση. Το δυστύχημα είναι ότι οι δειλές έστω μεταρρυθμιστικές προσπάθειες έχουν συσπειρώσει όλα τα κατεστημένα συμφέροντα, όλα τα συντεχνιακά προνόμια, όλες τις οπισθοδρομικές αντιλήψεις, που υπερασπίζονται τη ληγμένη Ελλάδα κρυμμένες πίσω από την «αντίσταση στους ξένους». Το αντιμνημονιακό Μέτωπο δεν κάνει αντιπολίτευση στα κυβερνητικά κόμματα γιατί δεν μας βγάζουν από την κρίση, γιατί καθυστερούν, γιατί δεν αλλάζουν το χρεοκοπημένο παιχνίδι. Αντίθετα. Τα κατηγορούν γιατί επιχειρούν να το αλλάξουν. Σύμφωνα με τη ρητορική τους, ήμασταν καλά πριν, φταίει οι ξένοι που ήρθαν και μας ξεβόλεψαν. Θέλουμε τα λεφτά τους, αλλά θα διώξουμε τους Ευρωπαίους. Θέλουμε τα δάνεια, αλλά χωρίς να τα αποπληρώνουμε. Έχουν φτιάξει μια παρανοϊκή πραγματικότητα, κατά την οποία όλα είναι δυνατά, κανένα συμφέρον δεν θα θιγεί, όλοι θα ζουν όπως το 2009 που δανειζόμασταν 36 δις. Δεν είναι μόνο ότι η προπαγάνδα τους δεν έχει καμία λογική, είναι και ότι αυτή η Ελλάδα που νοσταλγούν, η εποχή της διανομής των δανεικών στους ημετέρους, είναι μια Ελλάδα άδικη, μίζερη, που βασιλεύει η μετριοκρατία. Η επιστροφή στην προ-μνημονίου εποχή που ονειρεύονται, είναι πια αδύνατη.

Εμείς τι ψηφίζουμε; Δεν ξέρω. Έχουμε ακόμη τρεις μέρες. Το ζήτημα είναι να ψηφίσουμε και γενικά να συμπεριφερθούμε ψυχραίμα και με ηρεμία. Να απομονώσουμε τις κραυγές. Αν είμαστε ρεαλιστές πρέπει να παραδεχτούμε ότι κάπως έτσι θα συνέβαιναν τα πράγματα. Αλλαγές που δεν μπορούσαμε να κάνουμε σε δύο δεκαετίες, δεν θα τις κάναμε εύκολα σε δύο χρόνια. Έτσι είναι η κοινωνία μας, ηλικιωμένη, αρκετά βολεμένη, χωρίς δυναμισμό. Έτσι είναι και το πολιτικό σύστημα που την εκπροσωπεί. Εύκολο ήταν να ακυρώσει τον εαυτό του; Μέσα στα δύο αυτά χρόνια η κοινωνία μας έβγαλε δεκάδες απατεώνες και καραγκιόζηδες, λίγους σοβαρούς ανθρώπους. Τώρα όμως το πολιτικό σύστημα που τόσο κατηγορήσαμε, πετάει πάλι το μπαλάκι σε μας. Και κανείς δεν μπορεί να πει πια «δεν μας λένε την αλήθεια», δεν ήξερα. Έχουν ειπωθεί όλα αυτά τα χρόνια. Όποιος θέλει, ξέρει. Μόνο όποιος δεν θέλει ν' ακούσει, όποιος προτιμάει την αυτοκαταστροφή από την προσπάθεια, δεν θα βρει τι να κάνει. Γιατί, σ' όποιο χώρο κι αν βρίσκεται κοντά ο καθένας, αυτή τη φορά έχει εναλλακτικές. Ακόμα κι αν θέλει να τιμωρήσει, έχει μικρότερα σοβαρά κόμματα που δεν διολίσθησαν στο λαϊκισμό και τη δημαγωγία. Ακόμη και μέσα στα μεγάλα κόμματα, αυτή τη φορά τα πρόσωπα παίζουν μεγάλο ρόλο. Η αναδιάρθρωση του πολιτικού συστήματος δεν έχει τελειώσει ακόμα. Ποιοι θα είναι οι εκπρόσωποι της κοινωνίας μας μέσα σ' αυτή τη Βουλή έχει τόσο μεγάλη κρισιμότητα, όσο και τα ίδια τα κόμματα. Αλλά να θυμόμαστε ότι από την Κυριακή το βράδυ, άλλοι δεν θα 'χουμε ούτε και εμείς. Γιατί εμείς θα έχουμε ψηφίσει έτσι και κανείς μας δεν θα μπορεί πια να «αγανακτεί» εκ του ασφαλούς, όπως μέχρι τώρα. **A**



ΤΟ ΕΞΕΦΥΛΛΟ ΜΑΣ

Αυτή την εβδομάδα το σχεδιάζει ο αστειός ζωγράφος **Τάσος Παυλόπουλος**, ο οποίος αποτελεί το alter ego του σοβαρού ζωγράφου Τάσου Παυλόπουλου. Ο πρώτος είναι αλαφροίσκιωτος και ντανταϊστής. Γεννήθηκε το 1955 στην Αθήνα και σπούδασε στην Ακαδημία Καλών Τεχνών της Βαρσοβίας στην Πολωνία (1978-1983), με καθηγητές τον Henryk Tomaszewski και την Teresa Ragowska. Έχει κάνει 23 ατομικές εκθέσεις στην Ελλάδα και στο εξωτερικό και έχει συμμετάσχει σε δεκάδες ομαδικές. Έχει δημοσιεύσει δέκα βιβλία και έχει εκδώσει τα περιοδικά «Η Διάπλασις της Τέχνης» (2002) και «Αργοποιείον» (2007). Ο δεύτερος, ο πιο σοβαρός και νοήμων, θα ψηφίσει «δαγκωτό» Αριστερά, χωρίς κομματικές παρωπίδες, με μοναδικό σκοπό να διώξουμε επιτέλους αυτά τα άθλια υποκείμενα, εγχώρια και ξένα που έχουν κάτσει στο σβέρκο μας και μας δαγκώνουν λυσσασμένα με τις κοφτερές μνημονιακές τους μασέλες. Μετά θα προσπαθήσει να κόψει το κάπνισμα και θα ασχοληθεί με τα εγγόνια του.

DO IT! Κάθε εβδομάδα ένας καλλιτέχνης αναλαμβάνει να σχεδιάσει το εξώφυλλο της Α.Υ. Στο τέλος της χρονιάς όλα τα εικαστικά εξώφυλλα θα συγκεντρωθούν για να εκτεθούν στο **Μουσείο Μπενάκη**.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ

Στο μεγάλο αφιέρωμα για την Αθήνα (τ. 389) δεν μπήκε το κείμενο που συνόδευε τη φωτογραφία στο θέμα «Η αναγέννηση της Ακαδημίας Πλάτωνος» (σελ. 60) Δράση του Συνεργατικού Καφενείου (στέκι για όλη τη γειτονιά που διοργανώνει μια σειρά εκδηλώσεων, εκτός του ότι σερβίρει οικονομικότητα εδέσματα) και της ομάδας Lunch street party (lunchstreetparty.blogspot.com) δίπλα στους αρχαιολογικούς θησαυρούς στο πάρκο της Ακαδημίας Πλάτωνος. Επίσης, δραστήριοι κάτοικοι έχουν δημιουργήσει το «Στέκι Αλληλεγγύης» (*Τηλεφώνους 12*), όπου εκτός από το ανταλλακτικό παζάρι, εδώ οι επισκέπτες μπορούν να βρουν πληροφοριακό υλικό για την περιοχή, φωτογραφίες και χάρτες.

Εκδότης-Διευθυντής Φώτης Γεωργελάς

Σύμβουλος Έκδοσης Σταυρούλα Παναγιωτάκη
Διευθύντρια Σύνταξης Αγγελική Μπιρμπίλη

Γενική Διεύθυνση Διαφήμισης: Λουίζα Ναθαναήλ

Art Director Φώτης Πελιβανίδης

Τεχνικός διευθυντής Βάιος Σιντιαιρμάς

Αρχισυντάκτες Γιάννης Νένης, Δημήτρης Μαστρογιαννίτης

Υπεύθυνος Ύλης Τάκης Σκριβάνος

Συντακτική ομάδα: Δ. Αθανασιάδης, Ν. Αργυροπούλου, Ν. Γεωργελάς, Ν. Γεωργιάδης, Κ. Γιαννακίδης, Β. Γραμματικογιάννη, Β. Γρυπάρης, Γ. Δημητρακόπουλος, Τζ. Διαμαντοπούλου, Ν. Ζαχαριάδης, Μ. Ζουμπουλάκη, Γ. Ιωάννου, Α. Καλοβυρνάς, Δ. Καραθάνος, Α. Καρανικολού, Σ. Καρρά, Μ. Κοντοβά, Σ. Κραουνάκης, Γ. Κρασσακόπουλος, Σ. Ο. Κυπριωτάκη, Γ. Κυρίτσης, Γ. Κωνσταντινίδης, Α. Λαζόπουλος, Μ. Λεάνης, Π. Μανδραβέλης, Μ. Μαρκαντώνη, Β. Ματζάρογλου, Π. Μένεγος, Μ. Μπλάτος, Θ. Μήνας, Ι. Μπλάτος, Ευτ. Παλλήκαρης, Κ. Παναγοπούλου, Γ. Πανόπουλος, Ε. Παπαδόκης, Δ. Παπαδόπουλος, Στ. Παπασπύρου, Γ. Παυριανός, Μ. Πιτένης, Κ. Ρήγος, Α. Αλ Σάλεχ, Ε. Συναδιού, Ζ. Σφυρή, Γ. Τζιρτζιλάκης, Δ. Τριανταφυλλού, Σ. Τριανταφυλλού, Α. Τσέκερης, Σ. Τσιτσόπουλος, Δ. Φύσσας, Στ. Χαραμή, Α. Χουρμούζη

Γραμματεία Σύνταξης: Γεωργία Σκαμάγκα
info@athensvoice.gr

Ατελιέ: Μορφούλα Βογιατζόγλου, Αντιγόνη Γραμμένη, Σοφία Αναγής
Διόρθωση κειμένων: Δήμητρα Γκρουκ, Δήμητρα Αρβανιτάκη
Εικονογραφήσεις: Θεωδωρής Μπαργιώτας, Νεκτάριος Σταματόπουλος, Smart, Β. Γκογκτζιλιάς, Benoit Paré
art@athensvoice.gr
Φωτό: In Time, Ideal Images, Αλ. Βλάχος (Action Images)
Κ. Αμοιρίδης, Στ. Ανδριώτης, Α. Κούρκουλος, C. Makkos, Στ. Καλοπέρης, Μάρω Κουρή, Damien Argi, Α. Φιλιππίδης, Θ. Σταμάτης, Π. Βουμβάκης, Τ. Βρεττός, Β. Georgousis, Στ. Ρόκκος

Διαχείριση Web: Βαγγέλης Κορωνάκης
vkoron@athensvoice.gr
A.V. Web Crew: Ντίνα Βλαχοπούλου, Κων/νος Σαμαράς, Κων/νος Τζήκας

Διευθυντής Εμπορ. Ανάπτυξης: Νίκος Τσουανάτος
Key Account Managers: Βερονίκη Χαριτάτου-Γκονζάλες, Αναστασία Μπαφούνη

Direct Market Manager: Βασίλης Ζαρκαδούλας
Υπεύθυνος Τμήματος: Μιχάλης Κούβελας
Direct Market: Γιώργος Απέργης, Ιωάννα Μπούσου, Δημήτρης Καλαμάρης, Νώντας Νταμπάνης
Συντονισμός Διαφήμισης: Δήμητρα Χιώτη
ads@athensvoice.gr
Υποδοχή Διαφημιστικής Αγοράς & Direct Market: Μαρία Αυγερινού marketing@athensvoice.gr

Project Manager: Μάρω Ζήνα

Διεύθυνση Λογιστηρίου: Έφη Μούρτζη
Λογιστήριο: Σωτηρία Ψυχογιού, Ασπασία Χοβαρδά

Διαχωρισμοί-Εκτύπωση: «Καθημερινές Εκδόσεις ΑΕ»
Διανομή: City Promotions

Athens Voice S.A.
Χαρ. Τρικοπύνη 22, 106 79 Αθήνα
Σύνταξη: 210 3617.360, 3617.369, fax: 210 3632.317
Διαφημιστικό: 210 3617.530, fax: 210 3617.310
Αγγελίες: 210 3617. 369 / **Λογιστήριο:** 210 3617. 170

www.athensvoice.gr

Αν δεν βρίσκετε την Α.Υ. στα σημεία διανομής, μπορείτε να επικοινωνήσετε στα τηλέφωνα: 210 3617.360, 210 3617.369



Κωδικός εντύπου: 7021
ISSN 1790-6164

Εβδομαδιαία εφημερίδα, διανέμεται δωρεάν. Απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική ή μερική, η διασκευή ή απόδοση του περιεχομένου της έκδοσης με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό ή άλλο, χωρίς προηγούμενη γραπτή έγκριση του εκδότη.



12 ελληνικοί μύθοι

Ηταν αναγκαστικό να φτάσουμε ως εδώ; Η ελληνική χρεοκοπία ήταν το χρονικό ενός προαναγγελθέντος θανάτου. Από τα χρόνια του '90 ξέραμε ότι το σύστημα είναι αντιπαραγωγικό, ότι διατηρείται με δανεικά, ότι χρειάζονται επείγουσες δομικές αλλαγές, μεταρρυθμίσεις που οι άλλες ευρωπαϊκές χώρες έχουν κάνει εδώ και δεκαετίες. Η διαφορά είναι ότι ενώ στα μέσα της δεκαετίας του '80 και της δεκαετίας του '90 οι τότε κυβερνήσεις μάζευαν τα πράγματα όταν τα ελλείμματα ξέφευγαν, στα μέσα της δεκαετίας του 2000 η ανέμελη διακυβέρνηση Καραμανλή πάτησε γκάζι αντί για φρένο, τα εκτροχίασε ακόμα περισσότερο. Το 2000 είχαμε 5 δις έλλειμμα, το 2009 36 δις. Καθώς η παγκόσμια οικονομική κρίση είχε κλείσει τις στρόφιγγες του χρήματος, το χρέος της Ελλάδας δεν μπορούσε πια να εξυπηρετηθεί, για τα ελλείμματά της δεν υπήρχαν πια δανειστής.

Ηταν ένα κόλπο του Γ. Παπανδρέου η προσφυγή στο ΔΝΤ; Ναι, ήταν τόσο σατανικό που έπεισε και τις υπόλοιπες χώρες, Ιρλανδία, Πορτογαλία, να μπουν σε μνημόνια. Κάποια στιγμή πρέπει οι συνωμοσιολόγοι τηλεπλασιέ να αποφασίσουν: Είναι οι πολιτικοί μας πειθήνια όργανα των κατακτητών ή διαβολικές φυσιογνωμίες που τους επιβάλλουν τι να κάνουν; Η Ευρωπαϊκή Ένωση ζήτησε τη συνδρομή του ΔΝΤ, των υπόλοιπων χωρών, για να αντιμετωπίσει την ιλιγγιώδη κρίση. Παρά τη φιλολογία, άλλωστε, μάλλον πιο ρεαλιστικές είναι οι απόψεις του ΔΝΤ από της Μέρκελ.

Δανειζόμαστε για να πληρώσουμε τους τόκους; Όχι, πάνε πολλά χρόνια από το 2000 που είχαμε πρωτογενές πλεόνασμα και δανειζόμασταν μόνο για να ξεπληρώσουμε τόκους προηγούμενων δανείων. Καθώς περνούσαν τα χρόνια, τα πρωτογενή μας ελλείμματα (χωρίς τους τόκους) συνεχώς μεγάλωναν μέχρι που έφτασαν στα απίστευτα 24 δις του 2009. Ακόμα και σήμερα, παρά την προσπάθεια δύο χρόνων, χρειαζόμαστε ακόμα δανεικά για να ισοσκελίσουμε τον προϋπολογισμό μας, δηλαδή για να πληρωθούν μισθοί και συντάξεις.

Δανειζόμαστε με ληστρικά επιτόκια από τους τοκογλύφους; Το 1990 δανειζόμασταν με πάνω από 22% επιτόκιο. Το 2000 είχε πέσει γύρω στο 7%. Με την ένταξη μας στην Ευρωζώνη τα επιτόκια έπεσαν στο μισό, γύρω στο 3 με 5%. Στην πραγματικότητα έχουμε το αντίθετο πρόβλημα. Τα φτηνά επιτόκια του ευρώ μάς ώθησαν σε μεγαλύτερο, πιο εύκολο δανεισμό και η αδιανόητη ανωριμότητά μας είναι η αιτία που αντί να χρησιμοποιήσουμε τα δανεικά σε επενδύσεις που δημιουργούν πλούτο και θέσεις εργασίας, τα σπαταλήσαμε στην κατανάλωση. Σήμερα μας δανείζουν γύρω στο 3,7% με μεγάλες ευκολίες αποπληρωμής σε 40 χρόνια. Και μας χαρίζουν και ένα ποσό.

Μπορούσαμε να βρούμε λεφτά από άλλους; Ναι, όπως θα μας δώσει πετρέλαιο ο Τσάβες, θα βρούμε φυσικό αέριο στη θάλασσα, θα γίνει Κουβέιτ το Ιόνιο, θα πάρουμε πολεμικές αποζημιώσεις από τον πόλεμο του '40, θα πουλήσουμε τις μετοχές της Ελληνικής Τράπεζας που βρήκαμε στο Μοναστηράκι, θα παίρνουμε ένα ευρώ κόπι-ράιτ για κάθε φορά που κάποιος στον κόσμο λέει τη λέξη «φιλοσοφία». Ο ελληνικός λαϊκισμός μοιάζει όλο και περισσότερο με τις εκπομπές της μεταμεσονύκτιας τηλεόρασης. Στην πραγματικότητα, Κινέζοι και Ρώσοι όχι μόνο μας προέτρεψαν να καταφύγουμε στο ΔΝΤ, αλλά και τελευταία δεν είναι καθόλου ευχαριστημένοι που τα λεφτά των χωρών του κόσμου όλου πάνε σε μια πλούσια χώρα για να διατηρήσει ένα βιοτικό επίπεδο ανώτερο από αυτών που τη δανείζουν.

Εντέλει, πέτυχε το Μνημόνιο; Είναι σαν το ανέκδοτο, η εγχείρηση επέτυχε, ο ασθενής απεβίωσε. Μέσα σε δύο χρόνια πραγματικά τα ελλείμματά μας μειώθηκαν σημαντικά, από το 15,6% του ΑΕΠ στο 9,1%. Πράγμα που μεταφράζεται σε πολλά δις που δεν χρειάζεται πια να δανειζόμαστε και να πληρώνουμε τόκους. Όμως αυτό έγινε κυρίως με εισπρακτικά μέσα, με οριζόντιες μειώσεις μισθών και συντάξεων, με υπερβολικούς φόρους. Το κόστος του κράτους μειώνεται δύσκολα, αποκρατικοποιήσεις, ιδιωτικοποιήσεις δεν γίνονται, οι μεταρρυθμίσεις σαμποτάρονται εκ των ένδον και οι λίγες αλλαγές γίνονται με τόση καθυστέρηση που χάνεται η δυναμική τους. Αποτέλεσμα, η παρατεταμένη ύφεση που κοντεύει να εξαφανίσει τον ιδιωτικό τομέα.

Φταίει γι' αυτό η Τρόικα, το μνημόνιο, η Ευρωπαϊκή Ένωση; Φυσικά, αν και όχι πάντα για τους λόγους που την κατηγορούν οι εγχώριοι πατριώτες. Είναι αλήθεια ότι η θεωρία λέει πως περιοριστικά μέτρα εφαρμόζεις την περίοδο της ανάπτυξης και όχι

στην ύφεση για να την κάνεις μεγαλύτερη. Μόνο που την περίοδο της ανάπτυξης εμείς μεγάλωνα τα ελλείμματά μας αντί να τα μειώσουμε. Φταίει επίσης γιατί δεν κατάλαβε ότι το πρόβλημά μας δεν είναι η οικονομική κρίση, αλλά η κρίση του πολιτικού συστήματος, το οποίο και δεν μπορούσε και δεν ήθελε να θίξει τις δομές του αντιπαραγωγικού κράτους. Αλλά μήπως εμείς δεν διατυμπανίζαμε ότι είμαστε ανεξάρτητο κράτος και δεν δεχόμαστε επικυρίαρχους; Τι θέλαμε, να τα κάνουν αντί για μας; Αν για τα προηγούμενα έχουν μερικά ελαφρυντικά, δεν έχουν κανένα για την πορεία της εφαρμογής των μνημονίων. Δύο χρόνια κοιτάγαμε τους αριθμούς αντί να αντιμετωπίζουμε τους λόγους που δημιουργούν τα ελλείμματα των αριθμών. Κάθε τρεις μήνες τα κλιμάκια έφταναν εδώ και αντί να εξαρτούν τη δόση από την πρόοδο των μεταρρυθμίσεων, μετρούσαν εκατομμύρια στο ταμείο. Αδιαφορώντας από πού προέρχονται. Και επιτρέποντας έτσι στο ληγμένο πολιτικό σύστημα να προστατεύει το μαγαζάκι του, μεταθέτοντας τα βάρη στην υπόλοιπη κοινωνία.

Να πληρώσουν την κρίση οι κλέφτες που τα έφαγαν. Είναι η τρίτη ή η τέταρτη γραμμή άμυνας του ελληνικού λαϊκισμού. Η πρώτη ήταν δεν υπάρχει κρίση, είναι παραμύθι χωρίς δράκο. Η δεύτερη, θα μας σώσουν ο Τσάβες και ο Πούτιν. Η τρίτη, είναι ένα κόλπο των κακών ξένων που μας ζηλεύουν και θέλουν να μας κάνουν πειραματόζωα. Καθώς σιγά σιγά τα ερωτήματα γίνονταν πιο επιτακτικά – στις 30 του μήνα ποιος πληρώνει τους μισθούς; –, η δημαγωγία του καφενεϊού άρχισε να στήνει κρεμάλες στην πλατεία Συντάγματος για τους «κλέφτες πολιτικούς». Μακάρι να ήταν τόσο εύκολο. Τους πολιτικούς τους κατηγορούμε για διαφθορά, για άλλους λόγους, όχι για να σωθούμε από τα ελλείμματα. Όχι ένα σπiti στη Διονυσίου Αρεοπαγίτου, αλλά κι αν ακόμα και οι 300 γίνονταν εκατομμυριούχοι από τις μίζες, όλοι μαζί δεν θα κάλυπταν το 1 δις ετησίως που στοιχίζουν οι 200.000 πλαστές συντάξεις και επιδόματα.

Θα βγει ο Ολάντ, θα πέσει χρήμα στην αγορά. Αυτή είναι η τελευταία βερσιόν της προσπάθειας να μην κάνουμε αυτό που πρέπει. Ακόμα και οι κατήγοροι της γερμανικής πειθαρχίας, ο Πολ Κρούγκμαν, οι Γάλλοι σοσιαλιστές, λένε ότι η Ελλάδα είναι ειδική περίπτωση. Μιλάνε για τη δικιά τους λιτότητα, που τα διδάκτρα στην Αγγλία πάνε 13.000 ευρώ. Τι να πουν, ότι εδώ τα πανεπιστήμια δεν λειτουργούν γιατί οι πρυτάνεις δεν θέλουν να χάσουν τη διαχείριση των χρημάτων; Η αλήθεια είναι πως αν μετατοπιστεί το ευρωπαϊκό εκκρεμές από τα κεντροδεξιά στα κεντροαριστερά, τα ασφυκτικά και αυστηρά γερμανικά προγράμματα μπορεί να χαλαρώσουν προς τη μεριά των επενδύσεων. Αλλά αυτό δεν αλλάζει τίποτα για την Ελλάδα. Είναι κοινή πεποίθηση σε όλους τους Ευρωπαίους ότι χρήματα στη χώρα μας χωρίς να προηγηθούν οι αλλαγές που πρέπει, συνεπάγεται ότι ενισχύουν ένα διεφθαρμένο και αντιπαραγωγικό σύστημα να επιβιώσει ανενόχλητο. Έχουν άδικο; Δηλαδή αν οι Ευρωπαίοι πάρουν αυξήσεις θα έρθουν να αγοράσουν από μας τι; Θα πάψουμε να κλείνουμε τα λιμάνια, να διώχνουμε τα κρουαζιερόπλοια, να κλείνουμε τα μουσεία στις 2.30; Θα αγοράζουν από μας λεμόνια, αφού εμείς αγοράζουμε λεμόνια από το Μαρόκο; Τι θα τα κάνουμε τα λεφτά που θα «πέσουν στην αγορά»; Πρόωρες συντάξεις; «Κοινωνικό κράτος» που σημαίνει 200.000 πλαστές συντάξεις; Προγράμματα ΕΣΠΑ που πάνε στα κομματικά σωματεία; Επιδόματα έγκαιρης προσέλευσης; Ποιος θα πάει την ανταγωνιστικότητα από την 100ή θέση στην 30ή για να διατηρηθεί το τωρινό βιοτικό επίπεδο; Ποιος θα κάνει αξιολόγηση του δημόσιου τομέα; Ποιος θα διώξει τις κομματικές αργομισθίες; Ποιος θα κόψει τις μίζες της διαπλεκόμενης επιχειρηματικότητας που υπερτιμολογεί τις προμήθειες; Ο Ολάντ; Όσοι μιλάνε για ανάπτυξη χωρίς να προηγηθούν μεταρρυθμίσεις, χωρίς να μειωθεί το κόστος της γραφειοκρατίας, να επαναλειουργήσει ο κρατικός μηχανισμός, να αντιμετωπιστεί το πελατειακό κράτος, κοροϊδεύουν τον κόσμο.

Έχουμε δικτατορία, κατοχή, μας κυβερνούν προδότες, δωσίλογοι; Να κρεμάσουμε στο Σύνταγμα τους συνεργάτες των ναζι; Θεωρώ υποτιμητική για τη νοημοσύνη των αναγνώστών αυτής της εφημερίδας και θλιβερή για τους πολίτες αυτής της χώρας ακόμα και τη συζήτηση τέτοιων απόψεων. Η άσκηση βίας κατά διαφωνούντων ξανά μετά από μισό αιώνα είναι ήττα για την κοινωνία μας. Η ανεπάρκεια των κυρίαρχων πολιτικών ρευμάτων, οι αδυναμίες και η ανικανότητα του πολιτικού συστήματος επέτρεψαν στις πιο σκοτεινές δυνάμεις να βγουν στην επιφάνεια. Θεωρίες συνωμοσίας, απομονωτισμός, αντιευρωπαϊσμός, λαϊκισμός, δημαγωγία, τυχοδιωκτισμός, πατριδοκαπληγία, έχουν βγει από τα σκοτάδια του περιθωρίου, έχουν γίνει κυρίαρχος πολιτικός λόγος, έχουν ενώσει τα άκρα σε ένα κοινό ανορθολογικό μέτωπο της παραφροσύνης που δεν διστάζει πια να ασκεί πολιτική βία, να αμφισβητεί τη δημοκρατία. Πολλοί άνθρωποι, κουρασμένοι από την